

There are no translations available.

Галичина Анастасія

КЗ «НСЗШ № 13»

м. Нікополь, Україна

Матеріал надано в авторській редакції

ДІДУСЬ-ЧАРІВНИК (оповідання-спогад)

Край п'яти Січей... Нікопольщина... Як багато є людей, які прославляють наш край! І я, звичайно, не можу не згадати свого дідуся - Галичина Миколу Єгоровича.

На жаль, його вже немає серед нас. Але ті картини, які він написав, та ті оповідання, які він склав, будуть ще довго нагадувати про нього, члена Союзу художників України, мого дідуся, Галичина Миколу Єгоровича.

Коли я народилася, дідусь подарував мені картину «Дівчина-весна», адже саме ця пора року подарувала йому улюблену онуку. З картини поглядає на нас вродлива дівчинка, прикрашена квітами, які мають супроводжувати мене все життя. Навколо красуні пурхають метелики, які на своїх різнокольорових крилах мають нести мені радість, та літають пташки, які сповіщають всім про прихід цієї чарівної пори року. І все, що бажав дідусь, здійснилося. Завдяки квітам з картини я бачу лише яскраві барви навколо себе, завдяки метеликам – розвиваю свій талант грати на фортепіано та дарую радість своєю грою всім рідним, а завдяки пташкам - маю приємний голос, яким виборюю призові місця разом із моїм вокальним колективом. Ця робота дідуся допомогла розкрити всі мої таланти.

Кожного разу, залізаючи до діда Миколи на коліна, я із захопленням слухала розповіді про його молодість та дитинство.

А пензлики, фарби, аркуші!.. Вся його квартира на п'ятому поверсі здавалася мені чарівним замком, де захований справжній скарб. Адже все, що знаходилося у нього в кімнатах, для мене, маленької дівчинки, було справжнім скарбом. А дід Микола, розуміючи мою зацікавленість, із задоволенням відчиняв свою скриньку із пензликами, відкривав запашні фарби, тягнув до мене мольберт, підкладав мені на крісло багато подушок і дозволяв малювати. І я з усім старанням, яке тільки можна було докласти в чотири роки, із великим натхненням від того, що мені дозволили, із висунутим кінчиком язика від старанності, починала малювати... Дідусь завжди намагався мені пояснити, як це робити правильно. Він малював разом зі мною.

І ці картини, що були написані талановитим дідусем та його старанною ученицею, завжди викликали лагідну посмішку в оточуючих. Він обережно складав усі наші малюнки до своєї шафи. У ній він зберігав лише найдорожчі речі для нього: фотографії із своєї молодості, світлини своїх дітей та онуків, перші примірники своїх фантастичних оповідань, наші спільні роботи та величезну книгу з рецептами народів світу.

І ця книга з рецептами не просто так лежала в шафі. Які смачні страви він готував! Найбільше, мені здається, він полюбляв гриби. Адже я завжди пам'ятатиму аромат та смак жульєну, яким він нас пригощав.

У всіх чарівників є сиве волосся, довга борода та добре серце. Отже, мій дідусь - чарівник, тому що у нього це все було.

Дідусь-чарівник Микола... Його роботи прикрашають багато осель у нашому місті. Пам'ять про нього живе не лише в моєму серці, а й у серцях багатьох людей, які були знайомі з ним та його творчістю. Дякую тобі за все, дідусю Миколо...

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)